

CESTY EKUMENICKÉHO POCHODU (JAN PAVEL II. PŘI GENERÁLNÍ AUDIENCI 26.7.1995)

(Čtení: Jan 17,20-21)

1. Ekumenický pochod je povinností, kterou živě pociťují jak věřící katolíci, tak i křesťané jiných církví a církevních společenství. II. vatikánský koncil jej vzal za svůj a v dekretu Unitatis redintegratio (UR) stanovil zásady zdravého ekumenismu. Chtěl bych zde připomenout jeho podstatné rysy a upozornit na to, že byly velmi podrobně vyhraněny spolu s praktickými směrnicemi v „Direktáři pro uplatnění zásad a norem o ekumenismu“ (Vatikán 1993).

Tváří v tvář rozdělení, které sužuje křesťanský svět po staletí, nemůžeme zůstat neteční. Katolíci i nekatolíci nemohou nepociťovat vnitřní utrpení při pohledu na svá rozdělení, která tak odporují naléhavým slovům Krista při Poslední večeři (srv. Jan 17,20-21). **Konstitutivní jednota církve, chtěná jejím Zakladatelem, nikdy neselhalá: zůstává a nepomíjí v katolické církvi, která vznikla v den Letnic s darem Ducha svatého apoštolům a zůstala věrná linii doktrinární tradice společenství, které spočívá na základě právoplatných pastýřů, kteří jsou ve společenství s Petrovým nástupcem.** Je to fakt Prozřetelnosti, v němž jsou historické údaje úzce spojeny s teologickými základy, jako důsledek Kristovy vůle. Nelze však popřít, že jednota církve ve svém historickém uskutečnění - jak v minulosti, tak v současné době - neukazuje plně ani sílu ani rozsah, který by mohla a měla mít podle evangelních požadavků, na nichž závisí.

2. Proto první postoj křesťanů, kteří usilují o tuto jednotu a uvědomují se, jak daleko je mezi jednotou, kterou chtěl Kristus, a mezi konkrétně uskutečněnou jednotou, nemůže být jiná než **obrátit oči k nebi a naléhavě prosit Boha o stále nové podněty k jednotě, z vnuknutí Ducha svatého.** Podle směrnic koncilu musíme především uznat *podstatnou hodnotu modlitby za jednotu. Ta se totiž neredukuje na prostou formu svornosti nebo dobré lidské shody.* Ježíš prosil Otce o jednotu podle vzoru božského společenství, v němž On a Otec, v jednotě Ducha svatého, jsou „jedno“ (Jan 17,20-21). Tohoto cíle lze dosáhnout jen s pomocí Boží milosti. Proto je tak nutná modlitba.

Na druhé straně každodenní zjišťování, že se ekumenické úsilí rozvíjí na poli plném obtíží, dává ještě živěji zakoušet lidskou nedostatečnost a naléhavou potřebu obracet se s důvěrou k všemohoucímu Bohu. To zvláště ukazujeme během Týdne, který je každý rok věnován modlitbě

za jednotu křesťanů: je to především doba intenzivnější modlitby. Je sice pravda, že taková důležitá iniciativa podporuje studie, setkání, výměnu názorů a zkušeností, ale jeho prvním cílem zůstává vždy modlitba.

I při mnoha dalších příležitostech se stává sjednocení křesťanů předmětem modliteb církve. Ba je nutno připomenout, že ve vrcholném okamžiku každé eucharistické oběti, krátce před přijímáním, se kněz obrací k Pánu modlitbou za jednotu a pokoj v církvi.

3. Druhý přínos, který požaduje koncil **od každého křesťana, je aktivní úsilí o jednotu.** Na prvním místě v myšlení a ve slovech: katolíci jsou vyzýváni, aby „se všemožně snažili odstranit slova, předsudky a činy, které neodpovídají podle spravedlnosti a pravdy skutečnému stavu odloučených bratří, a proto znesnadňují vzájemné vztahy s nimi“ (UR, 4). Zatímco zdůrazňují toto důležité doporučení, vyzývám všechny, aby překonali předsudky a zaujali postoj živé lásky a upřímné vážnosti tím, že budou klást důraz na to, co nás spojuje, než na to, co nás rozděluje, když je bezpečně chráněno celé dědictví, předané apoštoly.

Nadto je nutno pěstovat dialog, abychom se navzájem lépe poznávali. Koná-li se mezi patřičně připravenými představiteli (srv. encyklika *Ut unum sint*, 81), může podporovat růst vzájemné vážnosti a pochopení mezi různými církvemi a společenstvími a „rozsáhlejší spolupráci na jakýchkoliv úkolech, jež požaduje každé křesťanské svědomí v zájmu obecného dobra“ (UR, 4).

Základem dialogu a každé jiné ekumenické iniciativy musí být poctivě a důsledně rozpoložení (dispozice) **uznat projevy milosti u bratří, kteří ještě nejsou s námi v plné jednotě.** Jak říká koncil, „je nutné, aby katolíci s radostí uznávali a oceňovali skutečně křesťanské hodnoty, vyvěrající ze společného dědictví, které se nacházejí u bratří od nás odloučených“ (tamtéž). **Nicméně „na tomto odvážném pochodu k jednotě nám ukládá jasnost a prozíravost víry, abychom se vyhybali falešnému irénismu a nedbalosti vůči normám církve (encyklika *Ut unum sint*, 79).** Objevovat a uznávat dobro, ctnost, dychtění po stále větší milosti v jiných církvích prospívá i našemu vzdělání.

4. Aby byl ekumenismus autentický a plodný, vyžaduje kromě toho, aby katolíci měli některé základní dispozice. Především **lásku**, s pohledem plným sympatie a živé touhy po

spolupráci s bratry jiných církví a církevních společenství, kde je to možné. Na druhém místě **věrnost katolické církvi**, i když nepřehlídí ani nepopírá chyby, které se objevovaly v jednání jistých jejích členů. Na třetím místě **ducha rozlišování**, aby se oceňovalo, co je dobré a hodné chvály.

Nakonec se požaduje **upřímná touha po očištění a obnově**, ať již prostřednictvím osobního úsilí zaměřeného na křesťanskou dokonalost, ať již tím, že přispívá podle svého stavu k tomu, „aby se církev tím, že nese na svém těle pokoru a umrtvování Ježíšovo (srv. 2 Kor 4,10; Fil 2,5-8), den ode dne očišťovala a obnovovala, dokud si ji Kristus nepřipraví slavnou bez poskvrny a vrásky (srv. Ef 5,27)“ (UR, 4).

5. Není to utopistický výhled: může a musí se uskutečňovat den po dni, století po století, osoba po osobě, ať trvají dějiny jakkoliv dlouho a ať jsou jejich události seberozmanitější, většinou nepředvídatelné. V tomto výhledu se pohybuje ekumenismus, který se proto umísťuje do širšího rámce než je problém individuálního členství v katolické církvi, ze strany osob pocházejících z jiných křesťanských společenství; jejich příprava a smíření neodporuje ekumenické iniciativě, protože „obojí vychází z podivuhodného Božího řízení“ (UR, 4).

Zakončeme tedy tuto katechezi přáním a výzvou, aby všichni v církvi dokázali chránit jednotu v nezbytných věcech a těšili se ze spravedlivé svobody při hledání, dialogu, srovnávání a spolupráci s těmi, kteří vyznávají Pána Ježíše Krista. Ať všichni chovají lásku, která zůstává nejlepším projevem vůle zdokonalovat historický výraz jednoty a katalicity církve.

Naše poutníky pozdravil Svatý otec těmito slovy:

Milí poutníci z Moravy!

Anna - znamená v hebrejštině „milost, láska, modlitba“. Matka Panny Marie, svatá Anna, to všechno ztělesňuje. Kromě toho její „ženský génius“ je svědkem tajemství neposkvrněného početí Panny Marie. I Ona mohla plným právem říkat: „...veliké věci na mně vykonal Ten, jenž je mocný“. - A dnešním ženám říká, že **Pán chce vykonat veliké věci na těch, které jako Ona dokážou věřit, milovat a sloužit, protože vědí, že sloužit Bohu znamená kralovat.** Z celého srdce žehnám vám k vašim drahým doma.

CHVÁLA KRISTU !

Radio vaticana,
P. Josef Koláček S. J.

Slovo na neděli
19. neděle během roku C

BEZPEČNÝ POKLAD

*Zamyšlení nad úryvkem
Lk 12, 32-38*

Prodejte co máte a rozdejte to!

Také cítíš někdy touhu vymanit se aspoň na chvíli z různých vazeb, tlaků, závislostí, tísní, starostí a obav? Hledáš rozptýlení a nové dojmy, které by ti daly zapomenout na všechno, co na tebe celý týden doléhalo a co se zítra zase přihlásí? Copak nemáš vyzkoušeno, že tvé chvílkové úniky nic nevyřešily? Všimni si, že čím více se snažíš, abys byl zajištěn a zapatřen, tím více se ozývají obavy a nejistota. Není tvůj problém v tom, že ti chybí odvaha k zásadnímu rozhodnutí?

Na rozdíl od samozvaných pseudomistrů, kteří se vyrojili jak houby po dešti a nabízejí davům své techniky a čáry, božský Učitel působí spíše v tichosti a skromnosti. Těch, kteří vytrvali a naslouchají jeho slovům, zbyl nevelký hlouček. Zkus dnes pro změnu navštívit tuto jeho „školu pro menšinu“. Nestyď se vstoupit sem, nejde se tu schovat v anonymitě davu, ale tím spíše je možno se dů-

věrně přiblížit k Mistru a Pánu. Usedni u jeho nohou. Přišel jsi právě včas. Nediv se, jestliže jeho zrak spočine právě na tobě a bude hovořit přímo k tobě. Nenajdeš jiného učitele, kterému by tak nezištně záleželo na tobě a na tvém skutečném štěstí.

Ježíš má osobní zájem na tom, aby tě zbavil tvého neklidu a nejistoty. Nabízí ti ovšem radikální řešení. Říká všem těm, kteří ještě neodešli: „I když je vás jen hrstka, *nebojte se!* Máte přece královského Otce, a všechno, co je jeho, je i vaše“. Jsi schopen přijmout jeho slova nikoliv jako řečnickou frázi, nýbrž jako **reálnou skutečnost?**

Abys mohl naplno požívat výsad tohoto Božího království, musíš ovšem přijmout také jeho logiku, která je jiná, než logika tohoto světa. Ježíšova výzva je nesmlouvavá: „Prodej, co máš, a rozdej to.“ Zdá se ti, že by to bylo proti zdravému rozumu? Pokud se chceš řídit zásadami, které vyznává většina, pak máš pravdu. Ale tady je řeč o hodnotovém systému, který Bůh nabízí svému *malému stádečku*. V jeho dimenzích se i sám nejvyšší Pán pánů chová zcela jinak, než velcí tohoto světa. Když tento Pán tluč na dveře, nepřichází, aby si nechal posluhovat, ale sám prostírá stůl a obsluhuje své služebníky, *kteří se nepřizpůsobili to-*

mutu světu, ale otvírají mu dokořán svá srdce.

V jednom dáš Ježíšovi jistě za pravdu. *Že tvé srdce je tam, kde je tvůj poklad.* Kde máš svůj poklad? Není tomu právě tak, že tvůj neklid, úzkosti a obavy tvého srdce souvisí především s tvým dosavadním *pokladem?* Jména, postavení, kariéra, úspěchy, síla, zdraví, krása, přátelé, to vše tě může sytit nejen radostmi, ale i obavami z pomíjivosti, která se může projevit i zcela nečekaně ve chvíli, kdy to nejméně předpokládáš.

Ten, kdo *prodal a rozdal*, nemůže již nic ztratit. Zjistil totiž, že nejen že nezůstal bez radosti, nýbrž naopak dostalo se mu nové mnohem hodnotnější a trvalejší radosti z *nevyčerpatelného pokladu*, o který jej nikdo a nic nemůže připravit. *Prodat a rozdat* to není cesta na mizinu, ale naopak souhlas *přijmout království*, nabízené od Otce těm, kteří se *nebojí*. Tím *nevyčerpatelným pokladem* je přece sám Bůh. Máš snad zato, že některý z tvých pokladů je vzácnější?

Pokud se tvé srdce vzpouzí, nediv se. Tak dlouho si libovalo v jiných *vyčerpatelných pokladech*, které ohrožují nepoctivci, koroze a moli. Jsi přece tak blízko Ježíši, který uzdravuje ty, kdo jej prosí. Obrat' se k němu, on tě utiší a otevře tvé oči.

Neboj se!

Bratr Amadeus

NANEBEVZETÍ MARIINO, VYVRCHOLENÍ VTĚLENÍ PÁNĚ SV. GERMAN CAŘIHRADSKÝ

Živý chráme nejsvětějšího Božství jediného Syna, Matko Boží, opravdu opakují to s důvěrou, tvé nanebevzetí tě nikterak nevzdálilo křesťanům. Žiješ neporušitelně a přesto nezůstáváš vzdálena tomuto světu porušení; naopak tys blízka těm, kteří tě vzývají a ti, kteří tě hledají s vírou, tebe nacházejí. Slušelo se, aby tvůj duch zůstal vždy silný a živý a aby tvé tělo bylo nesmrtelné. Vskutku, kterak rozdělení těla by tě mohlo shrnout v popel a prach, tebe, která vysvobodila člověka ze zkázy smrti vtělením svého Syna a jestliže jsi opustila zemi, bylo to proto, aby tajemství tohoto okultujícího vtělení se rozvinulo v celé své síle...

Nelze připustit skutečně, že bys

ty, která v sobě pojímala Boha, mohla být obrácena c prach skrze porušení smrti, neboť ten, který „zmařil sám sebe“ (Fil 2,7), v tobě je Bůh od počátku a Život před věky a Matka Života měla přebývat s Životem, smrt nemohla být pro ni leč jen spánkem a nanebevzetí by takto jako probuzení pro Matku Života. Dítě hledá a touží po své matce a matka ráda žije se svým dítětem, stejně jako ty jsi měla ve svém srdci mateřskou lásku k svému Synovi a k svému Bohu, měla jsi normálně moc vrátit se k němu a Bůh pro svou synovskou lásku vůči tobě ti musel velmi spravedlivě udělit účast na svém stavu. Tak mrtvá k věcem, které končí, nastěhovala jsi se do neporušitelných příbytků věčnosti, kde sídlí Bůh, jehož život je nadá-

le tvým podílem, ó Matko Boží.

Tys byla tělesně jeho příbytkem a nyní On oplátkou se stal místem tvého spočinutí. „To je můj příbytek navěky - pravil - zde budu sídlit“ (Ž 131,14). To místo spočinutí, to je tělo, které přijal, když je dostal od tebe, Matko Boží, tělo, v kterém se - jak věříme - ukázal v přítomném světě a zjeví se ve světě budoucím, až přijde soudit živé i mrtvé.

Protože ty jsi příbytkem jeho věčného spočinutí, vytrhl tě z porušení a vzal tě s sebou, chtěl tě uchovat ve své přítomnosti a ve své lásce. Proto oč ho žádáš, dá ti jako starostlivé matce svých dětí; a vše, co si přeješ, splní ti se svou božskou mocí ten, který je pozeňnaný navěky.

NÁŠ OBRAZ BOHA

„Neuděláš si obrazu Boha“ (Dt 5,8), řekl Mojžíš Izraelitům jménem Božím. Tento lid měl být uctíváním neviditelného Boha chráněn před sklouznutím k pohanství.

Boží lid Nového zákona už se necítil vázán tímto příkazem. Křesťané se naučili rozlišovat mezi neviditelným Bohem a zobrazeními, která ho jen připomínají.

Přesto jsme stále znovu v nebezpečí udělat si obraz Boha, který nás může mást. Ne obraz z barev, kame-
ne nebo dřeva, ale obraz v hlavě.

Každý z nás má svou představu Boha, svůj obraz Boha; je však - i u nejučenějších teologů - vždycky mnohem víc nepodobnější než podobnější Boží skutečnosti. Jinak to vůbec nejde. Boha jsme (ještě) neviděli a pro naše chápání je tak jako tak „příliš vysoko“. Potud je přirozené, že naše představa Boha je tak nedostatečná. Se svým malým rozumem a omezeným srdcem můžeme poznávat jen jakoby záblesky Boha.

Proto budeme stále objevovat nové stránky Boží, když budeme otevření pro něho, pro růst poznání Boha.

Problematickým se stává, když se někdo na určitou představu Boha fixuje. Jsou například křesťané, kteří vidí v Bohu jen vrchního policistu a soudce a nevnímají žádné další poselství o Bohu, i když tímto svým obrazem Boha sami trpí.

Častější je dnes ovšem představa Boha dobráckého, všechno odpouštějícího, který má vždycky pochopení pro to, co právě chceme dělat, a v případě potřeby beztak všechno odpustí. Co neodpovídá tomuto obrazu Boha, vyvolává pobouření, je odmítáno, ať to přichází odkudkoliv, nebo ať je to napsáno v katechismu. Když čtou v Písmu něco, co se neshoduje s jejich oblíbeným obrazem Boha, pak je tomu jistě vinen „lidský autor“, který „tu opět projevuje svůj dobově podmíněný způsob myšlení“. (Tak to říkají někteří moderní „historicko-kritičtí“ bibličtí vědci...)

Když už někdo došel tak daleko, udělal si „obraz Boha“, který jej může svádět přesně tak, jak rytina nebo bůžek z drahého kovu mohl svádět staré Hebrejce. Je to nejenom nebezpečné pro naši spásu, ale znamená to i ochuzení.

Bůh je totiž vždycky rozmanitější, mnohostrannější, překvapivější, než si myslíme. A kdo jej nepřijímá v jeho plnosti, okrádá sám sebe.

Co na Bohu miluji, co mě zvláště oslovuje, stává se ještě úžasnějším, když pozoruji i další stránky Boží. Když např. tuším Boží majestát, jeho absolutní vladařskou moc, před kterou měl bázeň celý svět (Ž 33,8), což není obšťastňující, že mě tento všemohoucí Bůh miluje, že mě v Kristu přijal za vlastního...?

Josef Sedlák

Liturgická čtení v týdnu

Neděle 13. srpna 19. neděle v mezidobí	- 1. čt.: Mdr 18,6-9 Z: 33(32),1+12.18-19.20+22 odp.: 12b 2. čt.: Žid 11,1-2.8-19 Ev.: Lk 12,32-48
Pondělí 14. srpna památka sv. Maxmiliána Kolbeho	- 1. čt.: Dt 10,12-22 Z: 147,12-13.14,15.19-20 odp.: 12a Ev.: Mt 17,21-26
večer vigilie	- 1. čt.: 1 Kron 15,3-4.15-16; 16,1-2 Z: 132(131),6-7.9-10.13-14 odp.: 8 2. čt.: 1 Kor 15,54-57 Ev.: Lk 11,27-28
Úterý 15. srpna slavnost Nanebevzetí P. Marie	- 1. čt.: Zj 11,19a; 12,1.3-6a.10ab Z: 45(44),10b.11a+12a.16 odp.: srv. 10b 2. čt.: 1 Kor 15,20-27a Ev.: Lk 1,39-56
Středa 16. srpna nez. památka sv. Štěpána Uherského	- 1. čt.: Dt 34,1-12 Z: 65,1-3a.5+8.16-17 odp.: srv. 20a+9a Ev.: Mt 18,15-20
Čtvrtek 17. srpna ferie	- 1. čt.: Joz 3,7-10a.11.13-17 Z: 113A,1-2.3-4.5-6 odp.: Aleluja Ev.: Mt 18,21-19,1
Pátek 18. srpna ferie	- 1. čt.: Joz 24,1-13 Z: 135,1-3.16-18.21-22+24 odp.: Jeho milosrdenství trvá navěky Ev.: Mt 19,3-12
Sobota 19. srpna nez. památka sv. Jana Eudese	- 1. čt.: Joz 24,14-29 Z: 15,1-2a+5.7-8.11 odp.: srv. 5a Ev.: Mt 19,13-15

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	13.8.	14.8.	15.8.	16.8.	17.8.	18.8.	19.8.
Antifona	1028	1708	1469	1075	1091	1106	1122
Žalm	783	786	783	783	783	785	786

Ranní chvály

Hymnus	1029	1708	1469	1076	1091	1107	1123
Antifony	1030	1046	1470	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	813	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1710	1470	1079	1095	1111	1126
Antifona k Zach. kantiku	709	1467	1471	1080	1095	1111	1126
Prosby	1033	1711	1471	1080	1095	1111	1126
Záv. modlitba	709	1467	1471	1476	1096	1112	1476

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1264	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1472	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1265	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1472	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	709	1054	1471	1084	1100	1116	1131

Nešpory: SO

Hymnus	1024	1039	1473	1473	1085	1101	1117	1132
Antifony	1025	1040	1468	1474	1086	1102	1118	1133
Žalmy	1025	1040	1649	1661	1087	1102	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1468	1474	1089	1105	1120	1135
Ant. ke kant. P. M.	709	710	1468	1474	1090	1105	1121	710
Prosby	1028	1043	1468	1474	1090	1105	1121	1135
Záv. modlitba	709	709	1469	1471	1476	1106	1122	711
Kompletář	1238	1242	1238	1242	1254	1257	1260	1238

Mariánské oázy

ŽENA ODĚNÁ SLUNCEM

K 50. výročí zjevení Matky Boží ve Fatimě vydal papež Pavel VI. apoštolský list. Citujeme z něho:

Velké znamení, které sv. apoštol Jan viděl na nebi, „ženu, oděnou sluncem“ (Zjev. 12,1), liturgie svatě katolické církve nikoli neprávem označuje za neblahoslavenější Panu Marii, která milostí Krista, Vykupitele, je matkou všech lidí...

Ale začneme své psaní slavnostmi a pobožnostmi, které se v těchto dnech konají ke cti Panny a Rodičky Boží Fatimské. Je zde uctívána četnými zástupy věřících pro své laskavé mateřské srdce. Tak si všichni synové církve mají připomenout těsné pouto, jímž je Mariino duchovní mateřství, podrobně vysvětlené v dogmatické konstituci *Lumen gentium* (Kap. VIII. 8), spolu s povinnostmi vykoupených lidí vůči ní jako Matce církve.

Nerozlučně spojena s Ježíšem

Z četných svědectví Písma sv., stejně jako z citované konstituce sv. Otců spolu s výpověďmi papežů novější doby vyplývá, že Maria, „Matka Boha a Vykupitele“ (LG 53), „je s ním sjednocena v těsném a nerozlučném spojení“ (tamtéž). Je jí jedinečným způsobem svěřena „úloha...v tajemství vtěleného Slova a jeho mystického těla“ (LG 54), totiž „v ekonomii spásy“ (LG 55). Panna a rodička Boží je proto „právem...uctívána církví jedinečným kultem“ (LG 66) nejen jako „nejsvětější matka Boží...která byla zahrnuta do Kristových tajemství (LG 66), ale i jako Matka církve, především v liturgickém kultu (LG 67).

Není třeba se obávat, že by liturgická reforma - pokud se děje podle zásady: „zákon víry má určovat zákon modlitby“ - mohla uškodit zcela „jedinečnému“ kultu (LG 66), který neblahoslavenější Panně přísluší pro její zvláštní přednosti, v nichž se projevuje její důstojnost Matky Boží. Naopak také se není třeba bát, že by hojnější liturgické či soukromé uctívání Matky Boží mohlo oslabit nebo zatemnit „kult úcty, která je vzdávána vtělenému Slovu, stejně jako Otcí a svatému Duchu...“ (LG 66).

Proto platí i pro následování Krista všeobecná norma: „skrze Marii k Ježíši“. Naše víra se nemusí nechat zmást. Taková pomoc navíc od Ní, která se nám podobá ve všem kromě hříchu, nemůže naši důstojnost nijak poškodit ani ohrozit. A ještě méně hrozí, že by se mohla

uvolnit těsná pouta, která nás ve vzývání a přátelství spojují s Božím Synem. Spíše poznáváme dobrotu a laskavost našeho Boha a Vykupitele (srov. Titovi 3,4) v tom, že vyšel vstříc naší ubohosti, nás, kteří se tak lišíme od jeho nekonečné svatosti, a daroval nám obraz k napodobování své svatosti tím, že nám dal za příklad svou Matku.

Je totiž ze všech lidí úplným a zároveň nám přizpůsobeným příkladem oné dokonalé poslušnosti, s níž se máme v lásce a ochotně podřizovat pokynům věčného Otce; Kristus sám, jak víme, vyzdvihl tuto dokonalou poslušnost Boží vůle jako způsob svého vlastního lidského jednání, když řekl: „stále dělám, co se líbí jemu“ (Jan 8,29)...

Duchovní mateřství

Právem proto církev pro Kristovy zásluhy dává Marii jako příklad k následování, a jestliže se poctivě snažíme následovat tohoto příkladu, přijmeme do sebe Boží slovo, jak moudře poznamenal sv. Augustin: „Blazenější je Maria tím, že přijala víru v Krista, než tím, že přijala tělo... Tak by ani mateřská blízkost Mariina nic neznamenal, kdyby nebyla nosila Krista vroucněji ve svém srdci, než ve svém těle...“

Zdá se, že právě dnes přichází všem věřícím v Krista velice užitečné poselství od této ženy, která neposkvrněná prvotním hříchem se skvěje svatostí, a navíc byla spolupracovnicí svého Syna při obnově nadpřirozeného života duší (LG 61). Zbožné rozjímání její osobnosti je totiž pro křesťany podnětem k důvěryplné modlitbě, k pokání a k opravdové úctě vůči Bohu. Zároveň budou mít častěji před očima Krista, který hlásal Boží království a jeho brzký příchod slovy: „Obrátte se a věřte evangeliu!“ (Mk 1,15; srov. Mt 3,2; 4,17) a rovněž důrazně varoval: „Všichni právě tak zahynete, jestli se neobrátíte“ (Lk 13,5).

Snažte se o lásku a dostiučinění za bezpráví, která jsou svatosti a spravedlnosti Boží neustále působena, zároveň však s velkou důvěrou v jeho nesmírné milosrdenství, musíme na sebe vzít utrpení duše i těla. Protože tím usmířujeme své vlastní hříchy a hříchy svých bližních, a tím zabraňujeme dvojímu trestu zatracení: ztrátě Boha jako nejvyššího Dobra a propadnutí věčnému ohni (srov. Mt 25,41; LG)...

Z těchto úvah, vysvětlovaných Písmem svatým a katolickou tradicí, je jasné, že duchovní mateřství Pan-

ny Marie přesahuje hranice ča-su a prostoru a vztahuje se na celé dějiny církve. Vždycky při ní stála svým mateřstvím a svou pomocí. Proto je také zřejmé, co znamená věta, kterou dnes stále slyšíme: na svou dobu se můžeme dívat jako na „mariánskou dobu“.

Přel.MM

POSELSTVÍ KRÁLOVNY MÍRU

Medžugorje, 25.7.95

Drahé děti!

I dnes vás zvu k modlitbě, protože jen v modlitbě budete moci pochopit můj příchod sem.

Duch svatý vás v modlitbě osvítlí, abyste pochopili, že se musíte obrátit.

Dítky, přeji si udělat z vás překrásnou kyticí, připravenou pro věčnost. Ale vy nepřijímate cestu obrácení, cestu spásy, kterou vám nabízím skrze tato zjevení.

Dítky, modlete se, obračejte svá srdce a přiblížte se ke mně.

Nechť dobro zvítězí nad zlem. Miluji vás a žehnám vám.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Hudební společnost pro studium a rozvoj duchovní hudby *Musica Caecilia Česká Lípa* vydala první ze tří zamýšlených MC kazet z díla Zdeňka Pololánika - *Duchovní dílo I.*

Skladby z let 1955 až 1993: *Pange lingua, Velikonoční cesta I., Proglas, Andělské poselství světa a Te Deum.*

Interpretace: Zuzana Dufková, Stella Dvořáčková - Hrdličková, Ilona Šatylovová, varhanice Jana Kubová - Pololániková, Českolipský komorní sbor, Vackův sbor moravských učitelek, brněnský filharmon. sbor, Komorní orchestr katedrály sv. Petra a Pavla v Brně, Filharmonie Hradec Král. a Moravská filharmonie Olomouc.

Poprvé se tak představují duchovní díla autora, který svojí invencí patří bezesporu mezi prvořadě tvůrce naší současnosti.

Tato MC kazeta byla také v Praze zařazena mezi dary Svatému otci při jeho letošní návštěvě u nás.

Zájemci si mohou tuto kazetu objednat na adrese *Musica Caecilia, Moskevská 11, 470 01 Česká Lípa* nebo v *Matici cyrilometodějské, Dolní náměstí 24, 772 00 Olomouc.*

15. srpen byl jako mariánský svátek slaven ve východní církvi již v 5. století, nikoliv však výslovně jako den „Zesnutí P. Marie“. Jako takový byl zaveden v celé byzantské říši císařem Mauriciem (582-602). Patřil k největším mariánským svátkům a předcházel jej dvoutýdenní přípravný půst, který se u pravoslavných dodržuje dodnes. V západní církvi zavedl tento svátek o sto let později papež Sergius I. (687-701), který pocházel ze Sýrie. V tento den se konávala velká mariánská procesí. Pojetí tohoto svátku není v pravoslavné a katolické církvi zcela totožné. Východní církev hovoří ve své liturgii spíše o „přechodu z tohoto do onoho života, takže Panna Maria zůstává nadále naživu a působí dále jako ochránkyně věřících“. K dogmatu o Nanebevzetí Panny Marie, vyhlášenému Piem XII. 1. 11. 1950 konstitucí „*Munificentissimus Deus*“, zachovává východní církev určitou rezervovanost¹.

Protestantská církev v počátcích reformace převzala víru o nanebevzetí Panny Marie, která ve středověku zevšeobecněla, a to i přes to, že pro tuto víru chybí přímý důkaz na stránkách bible. Zachovalo se Lutherovo kázání ke svátku nanebevzetí Panny Marie, ve kterém je pokládá za naprostou samozřejmost a odmítá pouze spekulace o tom, jak je Maria přítomna v nebi, neboť o tom nemáme žádnou biblickou výpověď. Martin Bucer, původně dominikán, vedle Luthera a Melanchtona nejvýznamnější luteránský teolog z doby reformace (+1551), prohlásil ještě r. 1545, že žádný křesťan nepochybuje o tom, že vznešená Matka Boží žije se svým Synem v nebeské slávě.

Podobně H. Bullinger (1950) zastává výslovně názor, že Panna Maria byla vzata i s tělem do nebe jako důkaz naší věčné existence: „Právě proto věříme, že svaté tělo Panny Marie, neposkvřená schrána Bohorodičky a chrám Ducha svatého byl anděly přenesen do nebe“. Teprve později došlo u protestantů k odklonu od marián-

ské úcty, která se tak stala součástí „rozišovacíh znaků“ mezi katolíky a protestanty. Bylo vytyčeno heslo „Kristus nebo Maria“, které jako bariéra odmítlo to, co bylo ve vztahu k Matce Boží dříve v církevní tradici i v lidové úctě samozřejmostí.

Tento postoj se prohloubil za osvícenství, které redukovalo racionalisticky i kristologii. I když pozdější protestantská exegeze rehabilitovala některé části nauky týkající se Krista, jeho tělesnosti a církve, do mariologické oblasti se tyto změny již nepromítly. Konstituce Pia XII. „*Munificentissimus Deus*“ vyvolala u protestantů řadu oficiálních odmítavých a protestních stanovisek. Teologická fakulta v Heidelbergu dokonce ještě před vydáním konstituce protestovala zvláštním prohlášením.

V něm se tvrdí, že vyhlášením dogmatu o Nanebevzetí Panny Marie se Mariina postava vylučuje ze společenství církve, je převedena do zcela jiného řádu mimo církev daleko od putující církve, na Marii se aplikuje to, co se týká jen Krista, zamlžuje se tak jeho vykupitelské dílo a jeho vtělení. Katolická církev prý tak ztrácí svůj apoštolský charakter. Podstatné námitky tohoto vyhlášení pak převzali různí protestantští biskupové. Nejdále zašel ve svých námitkách rakouský evangelický biskup Gerhard May, který pokládal vyhlášení dogmatu za přestoupení prvního přikázání desatera.

Na rozdíl od oficiálních stanovisek celá řada protestantských teologů zaujala opačné stanovisko.

St. Benko upozornil na to, že protestanté nerozlišují mezi „nanebevstoupením“ a „nanebevzetím“ (ascensio a assumptio). Benko se domnívá, toto nové mariánské dogma prokázalo důležitou službu víře všech křesťanů: poukazuje na posvátnost lidského těla, ilustruje, co učí křesťanství o budoucnosti a konci těch, kteří věří v Krista, a přivádí svět k vážnému zamyšlení na věcmi, které se týkají onoho života².

Jiný protestantský teolog H. As-

mussen poukázal na skutečnost, že protestanté si přehradili přístup k chápání Mariina tajemství: „Je nám hluboce cizí, že zesnulí nám mohou být tak blízko, jak bychom to museli oprávněně uznat, kdybychom o Marii hovořili tak, jak to činí naši katoličtí bratři. Ale pro toto odcizení není žádné opodstatnění v Novém zákoně,.... ale v tom, že Kopernik ovlivnil sféru naší víry podstatně více než u našich katolických bratří³. Podle M. Lackmanna je dogma o nanebevzetí Panny Marie velice významným ekumenickým krokem, neboť vyzývá evangelíky i katolíky k lepšímu porozumění křesťanské víry z biblického a křesťanského hlediska, než tomu bylo doposud. Oslavení těla Panny Marie otevírá nejen pro evangelické křesťany překvapující přístup k pokladu víry. Oslavení ukřižovaného Krista nachází v nanebevzetí Panny Marie své první praktické uplatnění a bližší vysvětlení“⁴.

M. Thurian, který konvertoval ke katolictví, vyslovil přesvědčení, že úplný přístup k mariologické dimenzi křesťanské víry je možný jedině v rámci jedné církve: „I když je náš lidský pohled více zamlžen než kdykoliv před tím, je třeba doufat proti vši naději, že Duch svatý překoná pohoršení spojené s Nanebevzetím ve vítězství Ježíše Krista, který sjednotí svou církev opět v jediném Těle“.⁵

Lubomír Štula

Literatura:

- 1 Larentzakis, G.: Maria, Mutter der Kirche. In: Ökumenische Information 1982, 5-9.
- 2 Benko, S.: Protestanten, Katholiken und Maria. 1972.
- 3 Asmussen, H2.: Maria, Mutter Gottes 1960.
- 4 Lackmann, M., Wacker, P. G.: Wir wollen die Versöhnung heute. Ein ökumenisches Bekenntnis. 1968.
- 5 Heiler, F.: Das neue Mariendogma im Lichte der Geschichte und im Urteil der Ökumene. 1951.

Vzájemný vztah

Když přemýšlím o problematice vzájemných vztahů, připomenu si vždy sv. Kláru, zakladatelku našeho řádu, která milovala a podporovala sv. Františka opravdovým přátelstvím založeným na Kristu. Z jejich duchovně inspirovaného vztahu k Bohu a k sobě navzájem se zrodila velká duchovní rodina františkánů, která slouží církvi již 800 let.

Někteří muži a ženy, kteří se již zcela rozhodli pro život v celibátu, pojednou zjišťují, že Pán od nich očekával, že uzavřou manželství. Připadá mi velmi obtížné přijmout toto tvrzení. Chápu však jejich situaci jako zkoušku jejich závazku ve službě církvi v postavení lidí, kteří z lásky k Pánu zůstávají sami.

Obdržela jsem do Pána tři lekce, které se týkají přátelství s knězem. Tyto lekce se týkají pocitu vlastnictví, úcty a rozdílu mezi tajnůstkářstvím a chytrostí.

Především ovšem musí každý křesťan, zvláště duchovní v celibátu, mít jasno, že jeho nebo ji nemůže vlastnit nikdo jiný než Ježíš Kristus. Nikdo jej nesmí mít za svého. Mít jinou osobu za svou nebo přivádět někoho do závislosti je naprosto falešné.

Za druhé musím mít hlubokou úctu ke každé jiné osobě. Jestliže mi dá Pán přítele, se kterým mohu hovořit a podílet se s ním o víru, musím si tohoto člověka vážít a podporovat jeho povolání.

Konečně je rozdíl mezi chytrostí a tajnůskařením. Nemusím mít žádné obavy ani žádná tajemství, jestliže mým přítelem je kněz, s nímž si rozumím a se kterým mohu hovořit o své cestě ke Kristu. Ale musím být chytrá. Být chytřý to znamená vyhýbat se situacím, které by mohly vést k pohoršení nebo ohrožovat povolání. Všichni jsme z masa a krve. Dábel se pokouší najít cesty, jak nás přivést k pádu. Nesmím nic skrývat před svým zpovědníkem a dodržovat přesně jeho rady.

Před několika lety jsem měla přednášku o kněžství pro 5000 lidí. Účastnilo se jí také několik kněží. Hovořila jsem o kráse kněžského poslání a řekla jsem některé věci, o kterých jste četli v této kapitole.

Po přednášce mi lidé řekli, že byli nadšeni. Ale přišlo za mnou

několik kněží a z jejich výroků jsem vyrozuměla, že nemají správné vztahy. Moje přednáška je konfrontovala s představou kněžství, kterou odsunuli nebo na ni zapoměli.

Vysvětlila jsem jim, že nepodvedli nikoho jiného, jen sami sebe. Že dali Ježíši slib a že nyní berou své slovo zpět. Řekla jsem jim o velikém nebezpečí předstírané svatosti a kompromisů. Jestliže nejsem čestný a nesnažím se žít to, co chválím, když nejsem nekompromisní a zdrženlivý, když nežiji tento svůj život pro Pána, podvádím sám sebe.

Jako důsledek tohoto setkání s těmito kněžími pocítila jsem potřebu stáhnout se na nějaký čas, modlit se a postit. Šla jsem k sestře Angelice do kláštera v Birmigham. Během mého ústraní odhalil mi Pán mnoho oblastí kněžského života, za které jsem se modlila.

Když jsem se jednoho dne před svatostánkem modlila, Pán mi představil seminář, kde jsem viděla skupinu kněží spolu s Ježíšem. Pán způsobil, že jeden kněz se ke mně otočil tvář. Ukázal mi tohoto kněze a řekl: „**Podívej se na tohoto kněze. Poznáš jej. Naučí tě mnoho o kněžství. Bude velkou ochranou pro tvůj život. Získáte spolu mnoho duší pro mne. Neboj se!**“

Ihned jsem pomyslela na všechny těžkosti, které musejí kněží překonávat. Když jsem byla sama, pracovalo se mi dobře. Myšlenka, že mám spolupracovat s knězem, mi připadala jako ohrožení.

O tři léta později jsem byla pozvána do All Hallows College v Dublinu, abych se tam seznámila s jedním knězem. Navrhl mi několika měsíční program, v němž se kněží mají učit ceně a síle modlitby. Nejdříve jsem se zdráhala, protože jsem byla na dovolené, ale vzhledem ke své lásce ke kněžství a k mému zájmu o tuto problematiku jsem nakonec odjela do Dublinu, abych poznala P. Kevinu Scallona.

Mluvili jsme o ceně modlitby a já jsme mu vyprávěla o některých svých zkušenostech z práce s kněžími. Když jsem odcházela, zeptal se mě, zda bych se nechtěla zúčastnit modlitebního společenství a modlit se spolu s kněžími. Nakonec jsem souhlasila. Když jsem vyšla

ven, přemýšlela jsem, kde jsem už P. Kevinu viděla.

V tom okamžiku jsem si vzpomněla na obraz semináře a jeden obličej před třemi lety. Bylo mi jasné, že to byl právě seminář All Hallows, který jsem tehdy viděla.

V následujícím období jsem dostávala pozvání na duchovní obnovy a na tytéž obnovy byl zván P. Kevin. Znovu a znovu jsem byli přiváděni na stejné místo, ačkoliv jsme spolu nic neplánovali ani nezkoušeli se domlouvat.

Za deset let spolupráce jsme oba získali hlubší pochopení ceny a bohatství celibátu. Každý z nás dvou byl obohacen naší spoluprací i naším závazkem, že zůstaneme oba dva sami s naším Pánem.

Jednou z velkých ochranných hrází při této pastorační spolupráci byla naše podřízenost představeným. Provinciál P. Kevin a moje generální abatyše podporovali naši týmovou spolupráci. Modlili jsme se s nimi a vyprošovali si Boží vedení. Podnikli jsme s P. Kevinem dlouhé cesty pro Africe, Evropě, obou Amerikách, Austrálii a Dálném Východu.

Chtěla bych se podělit o zkušenost, kterou přineslo bohatství v Bohu zakořeněného vztahu. Oba jsem tím byli hluboce dojata a uvědomili jsme si stálou přítomnost Pána Ježíše.

Seděli jsme spolu v restauraci v Dublinu. P. Kevin seděl proti mně. Před modlitbou nad stolem řekl: „*Poprosíme Ježíše, aby byl naším společníkem, jak tomu bylo při cestě do Emauz*“. V tom okamžiku jsem sklonila hlavu a čekala, že vysloví slova modlitby, ale on mlčel. Podíval jsem se, abych viděla, proč se zastavil. Na prázdné židli, a tím jsem si zcela jista, viděla jsem to v duchu, byl nádherný zjev usmívajícího se Ježíše. Aniž by cokoliv říkal, předal mi tato slova: „**Já jsem vždy přítomen tam, kde jsem milován, ctěn a kde jsem vítaným hostem.**“ Nato zjevení zmizelo.

Páter Kevin se na mne podíval. Bylo vidět, že je pohnut. Řekl: „*Cítil jsem právě, že někdo sedí vedle mne*“. Jeho vjem potvrdil to, co jsem viděla.

Z knihy Brieger MacKennové: „Wunder geschehen wirklich“ zpracoval Lubomír Štula

OLTÁŘ - SILOVÉ POLE KRISTA A MÍSTO POKOJE

JOACHIM KARDINÁL MEISNER, ARCIBISKUP, KOLÍN NAD RÝNEM

DER FELS 26. 6. 1995

Na středověké rytině Brandenburgu je město vyobrazeno jako člověk. Hlavu představuje radnice, paže jsou domy obchodníků, nohy jsou lodi na Havele. V srdci města je dóm. Srdcem dómu je však oltář. Milé sestry, milí bratři, srdcem tohoto dómu je kaple, srdcem kaple je oltář, spojený se svatostánkem, v němž je přítomno mysterium Eucharistie. Pro blahoslaveného Josemariá Escrivá bylo a je tajemství Eucharistie trvalým středem jeho díla.

Oltář pro nás není především objektem dějin umění a také není hlavně předmětem sakrální architektury. Oltář je pro nás ze všeho nejdřív předmět víry, ano, mysterium, tzn. samotné tajemství naší víry. Vlastně by si mohl biskup v den svěcení oltáře docela dobře ušetřit kázání. Protože při svěcení oltáře ukazuje církve před očima věřícího Božího lidu zcela zřetelnými výmluvnými symboly a posvátnými znameními svou víru v Ježíše Krista, který je na oltáři přítomen. Chtěl bych teď vyzdvihnout jen tři obrazy ze zásvětné preface, to je ze slavnostní modlitby při svěcení oltáře, aby se nám trochu ozřejmilo, jakým darem je oltář.

1. Oltář nám budiž znamením Krista, z jehož otevřeného boku s vodou a krví pramení svátosti církve, praví se v této modlitbě. Když kněz přistupuje k oltáři, aby slavil posvátnou eucharistii, je povinen pozdravit oltář polibkem. A když na konci mše svaté od oltáře odchází, pak mu zase prokáže úctu políbením. Pro mne osobně je toto políbení oltáře na začátku mše sv. zkoumáním mého svědomí: zdravím Krista na začátku slavení posvátných tajemství jako přítel, který přichází ke svému příteli? Nebo mi platí jako Jidášovi na Olivové hoře obviňující slova Pána: „Jidáši, políbením zrazuješ Syna člověka?“ (Lk 22,48)

Když jako lid Boží přistupujeme k oltáři, pak nevykonáváme nějakou funkci. Spíše vstupujeme do nevýslovného setkání, do setkání s Kristem, Synem živého Boha. Nepracujeme u oltáře při bohoslužbě na nějaké události, nýbrž vstupujeme do silového pole vzkríšeného Krista. My neuvládáme a neděláme liturgii, ale přistupujeme k ní. Tento oltář je pro nás obrazem Krista, na němž je zobrazovaný sám přítomen. Oltář je reálným symbolem přítomného Krista uprostřed svých. Proto celebrující kněz klečí s lidem Božím před oltářem. I tady nám vyvstává otázka: „Jsme jako apoštol Tomáš před zmrtvýchvstalým Pánem uchvázeni vírou, když říkáme: „Pán můj a Bůh můj“? (Jan 20,28). Nebo je to jako bezmyšlenkovité poklekávání vojáků, poplívávajících

Jezíše?

Oltář je symbolem Krista, z jehož boku prýští krev a voda a v nich svátosti církve. Jimi a v nich nám Bůh daruje svůj život. Není tragikou moderního člověka, že si už nic nechce nechat darovat, jen aby nemusel být vděčný, aby nepřišel o svou svobodu? Místo toho, co je božsky jedinečné, se často spokojujeme s lidskou zhotovitelnou náhražkou, místo nevyčísitelné oběti Kristovy se raději spokojíme se zaplatitelným lidským výkonem. Ale tady nám sám Kristus jako dar dává svůj život. „Já žiji a i vy máte žít!“ Občas se nás, kněží, když někdo objednává mši svatou, někdo zeptá: Kolik stojí mše svatá? Mé milé sestry a bratři, stojí Pána doslova život. „Já žiji a i vy máte žít!“

2. Druhý obraz ze zásvětné modlitby církve zní: Toto místo budiž nám důvěrným obcováním s Kristem a sídlem pokoje.

Všechny svátosti církve vycházejí z oltáře. Na obraze krajiny je horizont místem, kde se dotýkají nebe a země. V našem křesťanském životě je však oltář tím místem, kde se země a nebe skutečně navzájem dotýkají.

Kde se ale nebe dotkne země, tam je země proměněna. To nejdůležitější na oltáři je posvátná proměna. Nejen chléb a víno se proměňují v tělo a krev Kristovu, ale těmito proměněnými dary je proměňován i Boží lid. Je to Kristus, koho jí, totiž tělo Kristovo. Staří Římané měli přísloví: člověk člověku vlkem. Tady u oltáře je nám podáván Beránek Boží. Kdo jí z tohoto chleba, už nesmí být pro druhé vlkem, musí být jako obětovaný beránek, který se vydává za druhého. Na tomto místě se důvěrně, intimně setkáváme s Kristem.

Milé sestry, milí bratři, vzpomínám si s velkým pohnutím: po jedné bohoslužbě v berlínské katedrále sv. Hedviky jsem nechal jednu slepou paní dovést k oltáři, který si pak s láskou a uctivě ohmatávala. Přitom řkala: „Před 60 lety jsem tu poprvé byla u sv. přijímání. Tady mi vzešlo světlo, které ozářilo můj temný život.“ Tento oltář je místem intimního, důvěrného obcování s Pánem, jako je doma rodinný stůl místem důvěrného vzájemného setkávání členů rodiny. Tady si vyměňujeme životní zkušenosti, zážitky a doufám, že i své zkušenosti s prožíváním víry. Tento oltář je naším životním horizontem. Kde se nebe dotýká země, tam ji proměňuje.

3. Třetí obraz v církevní modlitbě svěcení říká: Toto oltář nám budiž zdrojem jednoty církve a svornosti obce a společenství.

Pokaždé, když celebrující kněz přistoupí k oltáři Božímu, aby slavil posvátnou eucharistii, musí se před společenstvím legitimovat jako au-

tentický celebrant posvátných tajemství. Dělá to tím, že v kánonu mše svaté jmenuje papeže a místního biskupa. Jen když je jako muž jednoty v živém spojení se světovou a místní církví, má vnitřní oprávnění autenticky slavit svatou eucharistii, jinak ne. Kristus je Pánem církve. Naše vnitřní jednota s ním musí být konkrétně viditelná v jednotě církve.

Tento oltář budiž nám zdrojem svornosti ve společenství. Evangelium nám na to dává jasné pravidlo, použitelné každý den, když nám říká: „Když přineseš před oltář svůj dar a přitom si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, zanech svůj dar před oltářem; jdi a napřed se smíř se svým bratrem, pak přijď a obětuj svůj dar“ (Mt 5,14). Hned po svěcení je oltář přikryt Iněným plátnem. Oltářní ubrus je v očích církve, jmenovitě církevních Otců, obrazem nesešivané suknice ukřižovaného Krista. Kati se tehdy ostýchali rozstříhat a rozdělit si tento cenný kousek. Proto o něj házeli los. Losovali, ale nerostřihali jej. Jeho učedníkům se to podařilo, rozstříhali Kristovo roucho, porušili vnitřní jednotu církve. Při každém nedělním slavení eucharistie by chtěla nesešivaná Kristova suknice být viditelná u vás, ve vašem místě. Kdo tedy z vlastní viny zůstává mimo toto bohoslužebné shromáždění, dělá díru do roucha Kristova. Protože v mnoha společenstvích vypadá bohoslužebné shromáždění jako síto, jedna díra vedle druhé; pak Kristova bohatství propadávají, jako přes síto. Nevydrží. Jakým je to povzbuzením ve víře, když je místo vedle mne, zprava i zleva, prázdné?

Oltář je místo jednoty a svornosti. Je to pro nás hmatatelný a viditelný obraz, reálný symbol Krista přítomného uprostřed nás. Proto jej hned pokřtíme vodou, jako Kristus byl pokřtěn v Jordáně. Pak jej pomazeme balzámem, jako jsme jím byli pomazáni při birmování, protože Kristus znamená „pomazaný“. Při vzpomínce na nezapomenutelná slova Pána: „Přišel jsem vrhnout na svět oheň. A jak si přeji, aby už vzplánu!“ (Lk 12,49), nakonec na oltáři zažehneme posvátný oheň.

Tento oltář je pro nás obrazem Krista, z jehož otevřeného boku s vodou a krví pramení svátosti církve. Tento oltář je pro nás místo důvěrného obcování s Bohem, s Kristem, a místem pokoje. A tento oltář je zdrojem jednoty církve a místem svornosti společenství a obce. Skutečně tento den, který připravil Pán, je radostí pro vaše společenství a pro nás všechny. Jásejme a radujme se z něho.

Amen.

přel.MM

Bylo to na 7. neděli po velikonočních. Jeli jsme do města Taldi Kurgan, vzdáleného 270 km na sever. Je to strategická silnice vedoucí na Sibiř, do Mongolska a do Číny. Taldi Kurgan znamená po našem „Mnoho hrobů - mohyl“.

Po ní táhl se svými ničícími armádami veliký vojevůdce Džingischán, po něm další chánové, kteří zničili ruská knížectví, Ukrajinu, Polsko, Moravu i Uhry. Bitva pod Hostýnem je z těchto časů.

Papež posílá svoje vyslance, posly míru, do hlavního města Mongolska Karokorum; prvním je Giovanni dei Pian Carpini, jeden z prvních bratrů sv. Františka, kterého František ustanovil prvním provinčním ministrem v Sasku; potom se stal prvním provinčním ministrem v Čechách a Polsku. Jelo s ním pět bratrů na koních.

Druhé poselství vedl Holanďan Wiliam Ruisbrock; ti bratři už jeli na voze pod plachtou, taženým sprežením volů.

Jezdíme tam na mši svatou a na přípravu k svátostem jednou za měsíc. Jeli se mnou tři naši farníci, pokřtěni před třemi lety. Arman, který je vysokým úředníkem v národní bance, Taras, vznikající katecheta, který vstupuje k nám do noviciátu, a šofér Pavel, který je řidičem u našeho apoštolského nuncia Msgr. Mariana Olesze.

Když se vyjede z Alma Aty, jede se stepí podél 60 km dlouhé vodní přehrady zvané „Kapčegajské moře“. Potom znovu stepí, až se přijede k silničnímu okruhu, kde se silnice dělí na sever do sibiřských měst, Mongolska, na východ

do Číny, a na jih do jižních republik Střední Asie, Persie a Indie.

„Step, da step krugom“, můžete si zazpívat; následuje předhůří velehor se svými výběžky, s třemi průsmyky, s velbloudy a Horou Džingischána, z které velel svým armádám, když zničil zdejší křesťanské království z r. 1203, kdy bylo našemu otci Františkovi okolo 12 let. To království se nazývalo „Sedmirečie“, to je Sedmi řek, které ústí do Aralského nebo Balchašského jezera.

U těch velbloudů jsme se zastavili a posnídali. V té pustině rostou teď nádherné žluté keře jak malá vánoční jedle; to je divoký kopr i ostatní horské kvítí. Nás zajímali ti velbloudi. Byla to jedna velbloudí rodina. Zvlášť se nám líbila máma s malým velbloudátkem. Moc jsme se k ní přiblížili s kamerou, otevřela tlamu, zabučela a já se rychle vzdaloval. Táta, dvouhrbý statný velbloud, stál klidně opodál a pásl se.

Projíždíme těmi průsmyky, rusky se řekne „pereval“, vedle té hory Džingischánovy. Vzpomněl jsem si na věznicí Mirov, kde jsem „seděl“ také se 4 generály, mezi nimi byl také generál Syrový s černou páskou na oku, který zpíval bas v kostelním sboru, vedeném převorem Zemkem, dominikánem, když jsme mohli ještě zpívat ve vězeňském kostele. Pán Bůh jim dej věčnou slávu.

Od jednoho z těch generálů jsem si nechal vykládat taktiku boje a prvních úderů všech národů od starověku až podnes; teď tady projíždíme bitevním polem.

Cestou tam i zpět jsem znovu a znovu opakoval „Odpočinutí věčné“.

Také mně přišel na mysl jeden zbožný mlynář z vězení, byl z Valašska, který měl mlýn na pohanku, kterou k nám přinesli Tataři. Tak nám po nich zůstaly „štramberské uši“, ta pohanka, které tady říkáme „kaša“, a „tatar“.

Vjíždíme do Taldi Kurgan, ležící na řece Koksui; město zelené, oáza v té pustině. Kostel, to je malá kaple v malém domě, podobná všem malým kaplím, které s velkými obětmi „postrojili“ sem, do těchto končin Stalinem vyhnání Němci, když si trochu oddechli od tyranie před deseti lety.

V té „kapli“ bylo plno mládeže i dětí i starších lidí, většina Poláků; z Němců jen ty zaslužené bábušky, které tu kapli budovaly. Ostatní vyjeli už do Německa.

Před mší sv. byla katecheze, promítání filmu o Mojžíšovi, předobrazu Syna Božího, proroku a učiteli starozákonního Božího lidu. Potom Taras měl k tomu slovní výklad, vedl zpěv při mši svaté a osvětloval jednotlivé části.

Na zpáteční cestě jsme všichni vylezli na Džingischánovu horu, udělali několik snímků a vraceli se k domu. Na té křižovatce nás zastavila policie. Mladý Kazach řekl: „registracia“ a náš šofér Pavel šel do budovy.

„Vy z cerkvi?“ - „Da.“ - „Ty verujuščíj?“ - „Da.“ - „Éto značit, što vy dobro ljuďam rozvažajete.“

Ke chvále Boží. Amen.

P. Aleš Zlámal OFM

Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří vydalo další dvě kazety žalmů v hud. zpracování Z. Pololánika. Po výběru z cyklu A jsou tak natočeny i respons. žalmy cyklu C (C1 a C2). Nazpívaly je Schola kongr. Školských sester de Notre Dame z Javorníku ve Slezsku a provinč. sídla z Č. Budějovic.

Dále vydalo Karm. nakladatelství z díla Z. Pololánika MC kazetu „Velebí má duše Hospodina“ - 12 písní z Kancionálu. Nazpíval Dívčí sbor Biskupského gymnázia v Letovicích.

Vhodné pomůcky chrámovým scholám a varhaníkům pro možnost zavedení harmonicky a melodicky svěžích písní do praktické liturgie.

Kazety si můžete objednat u Karm. nakladatelství v Kostelním Vydří nebo přímo v **Matici cyrilometodějské, Dolní náměstí 24, 772 00 Olomouc.**

RADIO PROGLAS

S potěšením a radostí Vám chceme oznámit, že po několikaletém úsilí získalo licenci k vysílání jediné křesťanské celodenní rádio v České republice - RADIO PROGLAS, které chce být rádiem informované kulturní rodiny s křesťanským pohledem na svět.

Na tomto místě Vás budeme pravidelně informovat nejen o programech, ale o činnosti Radia všeobecně.

V současné době získání licence znamená zahájit vysílání do 6 měsíců od jejího udělení. Z toho plyne nutnost zakoupit potřebná zařízení a vybavit jednotlivá pracoviště, studia a vysílač na Svatém Hostyně.

V těchto dnech probíhají stavební a akustické úpravy místnosti na Biskupském gymnasiu v Brně, kde budou první tři studia, a také práce na přípravě programu, zadána je přenosová trasa.

Děkujeme všem, kteří přispěli a přispějí k tomuto dílu modlitbou a dary.

Radio Proglas
Barvičova 85
602 00 Brno
Číslo konta Nadace Radia Proglas
KB Brno - město, nám. Svobody
85038-621/0100, KS
Variabilní symbol: rodné číslo dárce

místo modlit a vikariát tam poslal kněze, otce konventuály. Pak tam chodili sloužit mši svatou i biskupové, mnoho biskupů a kardinálů... a schválení přišlo samo od sebe.

Zdá se mi, že je to dobrý systém. Příliš jsme si zvykli chtít úřední schválení. Podle mého soudu ho není třeba. Domnívám se, že by bylo třeba se vrátit k tomu, jak se to dělalo po několik staletí, kdy se bral zřetel na zbožnou úctu, na zástupy lidu, který tam stále přicházel modlit se, a brát zřetel na milosti, kterých se tam lidem dostávalo...

U nejznámější svatyně v okolí Říma, chrámu Boží Lásky, by začáteční fakt mohl být sám o sobě nevýznamný: jakýsi pocestný byl napaden divokými psy před mariánským obrazem; obrátil se o pomoc na Pannu Marii a psi zmizeli. Věc mohla tak skončit — jako jedna obyčejná milost. Ale lid sem začal chodit a modlit se a dnes je to mariánská poutní svatyně. Je to citlivost Božího lidu, která má svou cenu a závažnost. K těmto příkladům bychom mohli připojit velmi mnoho jiných.

A Madony, které pláče? Když podali zprávu Otci Piovi o slzách Madony v Syrakusách, řekl: „Když Madona pláče, není to dobré!“

Tedy - máme mít strach? NE. Maminka nás stále volá k obrácení. Je to předběžné znamení, předběžné upozornění na bolestné události? Ne. Znamená to mít se na pozoru, abychom se jim vyhlí. Všichni tedy musíme přijmout toto poselství jako výzvu k obrácení, k modlitbě a k návratu k Bohu.

Říká se, že racionalismus příliš pronikl do vysokých církevních kruhů. Bohužel je to pravda. Musíme se probrat z tohoto racionalismu a vrátit se k prostotě evangelia a prvních křesťanů, kteří takto prosili Ježíše (srv. Sk): „Pane, dopřej nám uzdravení, divy a zázraky, tak aby nám lidé uvěřili!“ Tak prosil prvotní křesťanský lid. Neměl strach ze zázraků a zjevení (dnes se zdá, jakoby nás to obtěžovalo!). Ne. Oni si to žádali jenom na potvrzení slova Božího! Dnes je církev opatrná, a snad přehání v opatrnosti, protože dnes jsou lidé lehkomyšlní a nakloněni k zvědavosti, ale **neschopní a neochotní změnit život a obrátit se**. Řekl bych, že církev má strach z toho, že se lidé dívají na tato fakta pouze ze zvědavosti a ne v duchu modlitby. I to musíme mít na paměti.“

„M - Torino“
8. 7. 95
přel. F. Mrtvý

JEŠTĚ O ZJEVENÍCH A SLZÁCH...

Známý italský kazatel **Don Gabriel AMORTH** dostal minulý týden na shromáždění věřících, inspirované modlitební skupinou „Královna míru“ v Římě, tuto otázku:

„Otče, chtěl bych nějaké vysvětlení ohledně slzení různých soch: co o tom soudí církev a zda se Vám nezdaří přemrštěnými některé výhrady našich prelátů.“

„Podívejte se, můj názor je tento: není třeba, aby církevní autorita zasahovala. Ratzinger má pravdu, když říká, že plačící Madony nic nepřidávají k naší víře ani není na nich naše víra založena: je založena na slově Božím. To je pravda! Ovšem je také pravda, že zázraky v dějinách církve existovaly vždycky. Pokaždé, když papež někoho prohlašuje za blahoslaveného nebo svatého, říká tím, že byl uznán zázrak, bez něhož by se blahorečení či svatořečení nemohlo uskutečnit. Všimněte si, kolik beatifikací a kanonizací vykonal, a uvědomte si, kolik uznaných zázraků se stalo. Tedy, jak říká evangelium, zázraky mají hodnotu **znamení**, jsou **zname-**

ním, které potvrzuje Boží slovo.

Souhlasím s praxí prvních křesťanských století, kdy se zázrakům a mariánským zjevením prostě nedávalo žádné oficiální uznání: byl to lid, který takový fakt hodnotil svou zbožnou úctou.

Je mezi vámi nějaký Benátčan? Jestliže ano, ať mi dosvědčí, co říkám: nejznámější svatyně v Benátsku je ve Vicenze, hned za nádražím. Zjevení, které se událo r. 1424 chudé venkovance, 70leté Vincencii Pasini, nikdy nemělo úřední uznání, ale všechen lid tam chodil a chodí modlit se k Madoně z Monte Berico. A je tu mezi vámi nějaký Lombardan? Jistě ví, že nejznámější a nejvyhledávanější svatyně v Lombardii je v Caravaggiu. Ani tam nikdy nebylo úředně schváleno zjevení Madony, ale celý národ tam stále chodí se modlit. A my tady v Římě máme zářivý příklad: „Tre fontane“. Vikariát nikdy neustavil komisi, aby rozhodla, zda se Madona opravdu zjevila Cornacchiolovi či ne! Nezabývala se tím, viděli ovšem, že lidé se chodili na to

Poslední z řady nových svatých, které v neděli 7. května Sv. otec Jan Pavel II. povýšil k úctě oltáře, je

Giuseppina Gabriella Bonino,
zakladatelka Sester Svaté Rodiny.

Narodila se v Saviglianu, jež se nachází v provincii Cuneo v diecézi Torino, 5. září 1843. Byla pokřtěna následujícího dne ve farním kostele sv. Petra. Okamžiky prvního svatého přijímání a biřmování silně pronikly malou Giuseppinu duchem hluboké zbožnosti k Panně Marii.

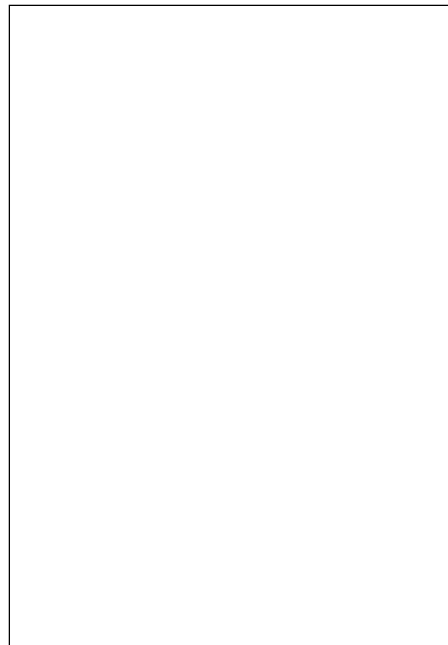
Jediná dcera z dobře situované a hluboce věřící rodiny, dostává v rodičovském domě solidní výchovu, založenou více na příkladu než na slovech. Zvláště maminka ji vychovává k úctě a k lásce k lidem, žijícím v horších podmínkách. Ale je to především konkrétní příklad velkorysosti rodičů k chudým a potřebným.

Po skončení základní školy v Saviglianu v roce 1885 se celá rodina stěhuje do Turína, kde otec rodiny, lékař, našel novou práci. Zde Giuseppina nejen pokračuje ve studiu na vyšší škole u sester sv. Josefa, ale roste i v duchovním životě, jež je u ní založený na modlitbě a na svátostech. V této době také cítí potřebu duchovního vedení od zkušeného duchovního vůdce.

V roce 1869 se celá rodina vrací do Savigliana. Zde následujících pět let hlavní činností Giuseppiny je starostlivá péče o nemocného otce, kterého doopatřovala až k jeho smrti, aniž by v té době zanedbávala osobní modlitbu či službu bližním.

Po smrti otce se s velikou horlivostí věnuje činnosti ve farnosti. V roce 1876 podstupuje poměrně závažnou operaci páteře. Po delší rekonvalescenci jede následující rok se svou maminkou poděkovat za uzdravení Madoně do Lurd. Zde dostává nové poznání svého bu-

doucího poslání. Cítí povolání úplně se zasvětit službě chudým. 1. prosince 1877 ztrácí Giuseppina i svou maminku.

Již od roku 1875 Giuseppina byla dobrodyncem „Opera Colomba“, kterou založila Giovanna Colombo pro opuštěné děti v Saviglianu. Po smrti maminky vzniká užší pouto mezi ní a tímto dílem, kterého se po smrti první iniciátorky - na radu kanovníka Luigiho Davicina a jejího duchovního vůdce - ujímá právě Giuseppina a dává mu

jméno „Svatá rodina“.

Giuseppina ví, že právě rodina je první buňkou společnosti. Otevírá brány svého útulku nejen opuštěným dětem a chudým dívkám, ale i nemocným a starým lidem. Sestry jejího institutu měly mít za vzor Svatou Rodinu v Nazaretě: následovat život chudý, pokorný, pracovitý, skromný, ale společně s láskou a s velkou horlivostí pro slávu Boží a spásu duší.

Institut dostal diecézní schválení v září roku 1887. Giuseppina se stala první generální představenou a přijala jméno Giuseppina Gabriella od Ježíše. Brzy vznikaly další domy v dalších městech Itálie.

Giuseppina Gabriella od Ježíše má silnou důvěru v Ježíše, hledá jen slávu Boží a dobro bližního. Jednoduše můžeme říci, že žila autentickým řeholním životem, v duchu oběti, zcela oddaná službě potřebným.

8. února 1906 v 62 letech končí pozemská kapitola jejího života. Její poslední slova byla: „Můj Bože, ať se naplní tvá vůle“. Dnes její tělesná schránka odpočívá v kapli mateřince Sester Svaté Rodiny v Saviglianu.

(překlad sj)

SVATÝ KOPEČEK VOLÁ

Přijměte upřímné pozvání na slavnost vyhlášení našeho chrámu bazilikou minor.

Slavnostní promulgace se uskuteční **v úterý 15. srpna 1995** v poutním chrámu Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku.

Hlavním celebrantem bohoslužby **v 17 hodin** bude apoštolský nunciuss arcibiskup Giovanni Coppa.

Těšíme se na setkání s Vámi.

Strahovští premonstráti na Svatém Kopečku.

Kresba

SOUMLAK BOHA A SVÍTÁNÍ BOHŮ?

Před více než sto lety odcházeli angličtí misionáři do Indie, aby tam hlásali křesťanství. Hinduismus byl tehdy v hluboké krizi. Optimistické předpoklady, že na jeho místo záhy nastoupí křesťanství, se však nesplnily. Počáteční obdiv pro křesťanské hodnoty nevedl k všeobecnému přijetí křesťanství, nýbrž k reformě a znovuoživení hinduismu. Když se pak přední hinduisté osobně přesvědčili, že mezi ideály křesťanství a jeho skutečnou praxí v Evropě je hluboká propast, inspirovalo je to k misijní protiofenzívě s cílem učinit hinduismus novým úspěšnějším celosvětovým náboženstvím.

Zatímco v průběhu tohoto století se v křesťanské Evropě zrodily s křesťanstvím naprosto neslučitelné světové války, materialistická ofenzíva komunismu a masové zpoňštění kultury i života, hinduismus krácel a kráčí vytrvale za svým cílem. A tak ze země, ze které před 1300 lety přinesl sv. Bonifác (675-754) do srdce Evropy křesťanství, začíná se od července 1995 z londýnské čtvrti Wembley šířit stejným směrem hinduismus. Bylo zde uskutečněno t. zv. Himalaya-projekt a otevřeno gigantické misijní centrum „Swaminarayan Hindu Mission Centre“, v jehož středu stojí hinduistický chrám „mandir“. Na rozdíl od agresivně fundamentalistického islámu, (který své centrum vybudoval v Římě), přichází hinduismus jako tichá podmanivá sametová změna. Stěžejním heslem tohoto náboženského je tolerance. Najdete-li v hinduistickém chrámu vedle sloního boha Ganeshe, opi-

čího boha Hanumy a pro Evropany sympatické bohyně blahobytu a bohatství Lakshmi sochu Krista, nevidte se. Pro hinduismus jsou si všichni bohové rovni. „Every God is everything“ (každý bůh je všechno). Nejvyšším božstvem uctívaným v mandiru je Murti. Má to být „skutečná boží přítomnost“ vyvolaná posvátnými rituály. Tomuto božstvu je třeba obětovat všechno, co nás těší: přinášejí se mu květiny, potraviny, oděvy, šperky jako součást každodenních obětí. Murti je duší mandiru. Je zde místem božské všemohoucnosti, kde je možno modlitbou získat požehnání.

Vedoucí nového centra Pujya Pramukh Swami Maharaj přichází s takovým poselstvím:

„Mandir je centrum, ve kterém se uskutečňuje Bůh. V mandiru se rozum zcela utiší. Mandir je místo velkého míru. Mandir inspiruje k životu na vyšší úrovni. Mandir nás učí vzájemné úctě. Mandir chrání identitu naší jedinečnosti. Lord Swaminarayan se objevil na zemi (18. stol.) a zřídil mandiry a tak položil základ k věčnému uctívání. V mandirech zřídil formy věčných božstev a božského vtělení, aby odstranil rozdíly mezi náboženstvími a vzbudil vzájemnou úctu mezi všemi směry víry. V současnosti byla v Londýně postavena majestátní věž mandiru, která odpovídá tradiční indické architektuře. Má se stát duchovním centrem Evropy. Všechny evropské národy budou z něho mít prospěch. Posilí hodnoty spravedlnosti pro každého. Kéž toto nebeské a božské dílo

najde u všech podporu. To je moje prosba k lordu Swaminarayanovi. Mandir je universální a má přiblížit Boha lidem. Nepatří žádné osobě a žádné generaci, patří celému lidstvu a má inspirovat budoucí generace. Kéž nám umožní uchovat minulé dědictví, upřít pozornost k současným problémům a přinést požehnání budoucímu vývoji“

Nové centrum je na jedné straně místem pro dialog, které může posílit mírové myšlenky a vzájemné porozumění. Na druhé straně nelze nevidět, že hinduismus rozvinul schopnost obejmout všechny, včetně protivníků, s takovou přitažlivostí, že nakonec nepoznávají samy sebe a svou identitu. (Pro příklady nemusíme chodit daleko. Najdeme je mezi křesťany - obdivovateli a propagátory „nových duchovních proudů lidstva“ a nových „duchovních škol“.)

Jeden anglický nakladatel prohlásil: „**Běda křesťanství! Jestliže nyní křesťané, a to především ti, kteří mají odpovědnost, nepoznají nezbytnost svého poslání: přesvědčivě žít to, co hlásají, bude se za nedlouho mluvit o západním světě jako o „kdysi křesťanském“.**

Mladí lidé v Evropě a v Americe již třicet let putují za indickými guru, aby u nich hledali smysl života. Jejich propagačními plakáty a letáky se to i v našich městech jen hemží. Lidská duše je jistě nevyčerpitelně náboženská. Je však otázka, jaké božstvo budou opravdu uctívat naši vnučkové.

Nebo nám na tom už nezáleží?

Lubomír Štula

SESTRA EMANUELA PÍŠE...

Pochválen bud' Ježíš!

Medžugorje 1.8.1995

— Ke své velké radosti jsem mohla mluvit o Medžugorje ve velké bazilice v Lisieux. „Malá Terezička“ otevřela dveře P. Marii...Od chvíle, kdy papež řekl „Dovoňte všechno, co se týká Medžugorje“, mnozí biskupové už nemají obav a otvírají dveře svým chrámům medžugorskému poselství...

Hned potom jsem si vzala stranou skupinu Rusů, abych jim promluvila o příslibech z Fatimy - ale jaké překvapení: nevěděli nic o Fatimě ani o Mariině plánu pro jejich zemi... Během hodiny objevili jak Mariina upozornění z r. 1917 o komunismu, tak i to, jak její prosby nebyly lidmi vyslyšeny a jak teprve v r. 1984 Jan Pavel II. vykonal zasvěcení Ruska. Požádala jsem je o odpuštění, vždyť kdybychom my na Západě byli přijali a žili fatimské poselství, kolik gulagů, kolik mučení a milionů mrtvých bychom jim byli ušetřili!

Uděláme tutéž chybu s poselstvími z Medžugorje? „Zmeškáme vlak“ obrácení, jako jsme ho zmeškali v době Fatimy? V této době tady k nám odevšad doléhá

hluk války; necháme ještě miliony nevinných platit jejich krví účet za naše neobracení?

Vicka mi právě opakovala, slovo za slovem, slova Matky Boží ohledně trvalého a nezničitelného znamení, které Ona dá na Podbrdu: „Obráťte se! Nečekejte na znamení. Až znamení přijde, bude příliš pozdě.“ Vicka se ráda dělí o to, co může říci, aniž by prozradila třetí tajemství; je jasné, že to znamení přijde za jejich života, kdy už jen jeden z nich bude mít každodenní zjevení. P. Maria zatím nevysvětlila smysl onoho „příliš pozdě“. „Jistěže každý bude ještě moci obrátit své srdce k Bohu, aby byl zachráněn na věčnosti“, upřesnila mi Vicka. Co tedy znamená to „příliš pozdě“? Co se stane na naší zemi, padne-li na nás to obrovské nakupení našich hříchů s jejich plody smrti? Proto, jak říká Vicka, Matka Boží nám tak naléhavě říká, že „tyto časy jsou časy velikých milostí“. Uchopme je a nečekejme na zítřek!

25. července - jakým šokem a jakým smutkem bylo pro nás slyšet po 14 letech zjevení, že jsme nepochopili příchod Gopsy sem a že jsme nepřijali cestu obrácení (viz poselství na str. 6). To je na pováženou!

— Podle Ivana Matka Boží nepřestává

říkat večer na hoře: „Modlete se za mír!“

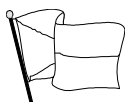
— Včera (31.7.) začal Festival mladých. Drtivá většina jsou křesťané z Východu! Ze Západu „se přišlo podívat“ mnoho mladých nevěřících.

— Moje přítelkyně Florence z Nicy (Francie) mi svěřila zajímavé svědectví pro Francii: Když v r. 1987 Francouzi „vynikali“ svou nepřítomností v Medžugorje, šla s dalšími 4 poutníky k vizionářce Mariji, „utopená“ v moři Američanů a Italů. Když se zástup začínal rozcházet, Marija, která je vůbec osobně neznala, na jednu silně zavolala na Florence: „Svatá Panna říká, že není mnoho Francouzů v Medžugorje. Ale že vy, kteří tu jste, obdržíte mnoho milostí a mnoho milostí bude ve Vašich rodinách, až se vrátíte. Vždyť jste povoláni.“ Florence byla těmi slovy překvapena, udivena, ale mohla konstatovat, že Gospa měla pravdu: řetězy zázraků v jejich rodinách! Dnes je to ona, která přivádí nejvíce francouzských poutníků a mohu dosvědčit, že milostmi překypují.

Ano, Královna míru zachrání naši Francii!

Mír, mír, mír!

Sestra Emanuela

LITOMĚŘICKÝ BISKUP CESTUJE PO LIBERECKU A DĚČÍNSKU.

Když se pustíte vzdušnou čarou z Liberce do Jablonného v Podještědí, o kterém víte dost, vždyť před pár týdny o něm mluvil celý svět při svatořečení Paní z Lemberka, svatě Zdislavy, tak tedy asi v polovici té trasy sestoupíte do Údolí sv. Kryštofa. Tam pan biskup Koukl v sobotu 29. července posvětil opravený kostel z konce sedmnáctého století, kostel sv. Kryštofa, který se o svůj svátek dělí se sv. apoštolem Jakubem v den 25. července. Jistě jste už slyšeli výzvu chlapce: „Kryštofe, přenes mě přes řeku.“ A na pražském Karlově mostě jste si všimli kamenného sousoší, které nám ten text připomíná. Kostel v Kryštofově Údolí byl obnoven přispěním starých obyvatel krajiny, kteří se ke slavnosti v sobotu do Údolí sjeli. Češi tam slavili svou pouť až na druhý den, kdy jejich biskup byl už jinde. Rozjel se totiž do Krásné Lípy na Děčínsku, kde světil kameninový, půldruhého metru vysoký kříž pro kapli ve Vlčí Hoře. Tam jistě mnozí se svým biskupem vzpomínali na předchůdce pana kardinála Trochty, biskupa Antonína Aloise Webra, který se ve Vlčí Hoře narodil. Na pamětní desce s jeho jménem v litoměřické katedrále čteme: „Aeterna fruatur pace, qui terrenam non habuit“ - „Ať se těší z věčného pokoje ten, který ho neměl na zemi.“

A tak se se současností mísí doba dávno minulá, kdy v Kryštofově údolí těžili stříbro a olovo, s dobou ne tak vzdálenou, kdy se narodili ti, s nimiž nám bylo dopřáno jít kus cesty svého života, abychom mohli o nich vyprávět těm, kteří mají svůj život ještě před sebou.

J.H.

PRÁZDNINOVÉ CESTOVÁNÍ

Až pojedete po „sluneční autostrádě“ k Věčnému městu, zastavíte se ve Florencii, poněvadž kdo by nechtěl vidět tvář bílého Michelangelova Davida. Ale stojí za to se ve Florencii zastavit i v moderním kostele, vystavěném na památku těch, kteří zahynuli při budování dálnice.

Pokud ale zůstanete na českých silnicích a třeba na Severu pojedete od Mostu ku Praze, dřív než přijedete do Žatce, zastavte se v Lounech. Ze silnice už vidíte vnější tvář krásného kostela sv. Mikuláše. Už ta střecha, tvořená třemi „stany“, je zvláštní, podobnou najdete ještě na děkanském kostele Všech svatých v Litoměřicích a na sv. panně Barboře

v Horách Kutných, ale když uposlechnete mou výzvu a vstoupíte do opraveného kostela lounského, zarazí se vám dech, sice trochu jinak, než když vstoupíte do vatikánské baziliky pod kopuli, ale nebude se vám také chtít odcházet. Něco podobného nenajdete. A až se obrátíte čelem ke svatostánku v kapli pod kruchtou, vzpomeňte si tam na mě z vděčnosti, že jsem vás na tu krásu upozornil.

J.H.

ŘÁD BRATŘÍ NĚMECKÉHO DOMU PANNY MARIE V JERUZALÉMĚ

Tento řád (historicky znám též jako Řád německých rytířů nebo též Německý řád) byl založen v r. 1190. Vznikl ze špitálního bratrstva kupců a námořníků z hanzovních měst Lübecku a Brém, působícího v Palestině, jehož posláním byla péče o nemocné poutníky a raněné křižáky. V roce 1198 bylo bratrstvo povýšeno na rytířský řád. K původní činnosti přibyl nový úkol - chránit křesťanskou víru proti nepřítelům. Řád žil podle řehole templářů a při péči o nemocné přijímal zvyklosti johanitů. Do řádu byli přijímáni i kněží, aby posilovali řádové bratry ve víře a byli nablízku nemocným. Tito kněží také vtiskli řádu jeho duchovně rytířský charakter. Řád se brzy rozšířil téměř po celé Evropě. V 16. století byli členové řádu i protestantští rytíři. Se zánikem dobových forem prodělal řád vnější i vnitřní otřesy, avšak jádro řádového ideálu a cíl vyjádřeny heslem POMÁHAT A UZDRAVOVAT zůstaly zachovány. Pro znovuoživení charitativní činnosti byl v roce 1841 obnoven středověký institut „Sester Německého domu P. Marie v Jeruzalémě.“ Po roce 1918 se někdejší rytířský řád v důsledku společenských přeměn stal výhradně řádem duchovním. Tato změna byla možná díky reformám kněze P. Rieglera a rezignací arcibiskupa Eugena von Habsburg na hodnost velmistra. Řehole bratří byla přizpůsobena požadavkům doby a platnému kanonickému právu a 27. 11. 1929 potvrzena papežem. Obnovením středověkého institutu familiárů - laiků i diecézních duchovních, kteří svým postavením v hospodářském, politickém a kulturním životě společnosti a svojí ochotou ke spolupráci napomáhají řádu v uskutečňování poslání, došlo k dalšímu rozvoji řádu. V roce 1938 byl řád nacisty zrušen nejprve v Rakousku a o rok později v Československu. Členové řádu v Itálii a Jugoslávii byli krutě pronásledováni fašisty. Řád byl Hitlerem později zakázán, zrušen, jeho členové rozehnáni a někteří věz-

něni v koncentračních táborech. Majetek řádu byl zkonfiskován, výsostné řádové symboly i samotný název řádu pak zneužity nacisty. Není bez zajímavosti, že jeden z klenotů řádu, hrad Bouzov, daroval Hitler Himmlerovi jako svůj osobní dar. Perzekuce řádu pokračovala i po roce 1945. Členové řádu, kteří nebyli odsunuti, trpěli v komunistických vězeních po mnoho let. Ve svobodném světě však řád úspěšně realizuje své základní ideje.

Německý řád kromě P. Marie zvláště uctívá jako řádové patrony sv. Jiří a sv. Alžbětu Durynskou.

Institut familiárů se řídí zvláštním statutem papeže Pavla VI. z roku 1965. Statut uvádí, že je „prastarým obyčejem Německého řádu připojovat k sobě kněze i laiky těšící se dobré pověsti a mající velké zásluhy o řád.“ Familiáři tak podporují řád při jeho péči o nemocné, staré, chudé a pomoci potřebné a pomáhají podle řádové tradice při jeho náboženské, kulturní a vědecké činnosti.

Nynějším velmistrem řádu je opat Dr. Arnold Othmar Wieland. Sídlem velmistra je již 200 let Vídeň, Singerstraße 7, 1010. Velmistři podléhají jak organizačně, tak disciplinárně všechny provincie.

V čele české provincie řádu stojí provinciál P. prof. Jindřich Stuchlík, bytem Rooseveltova 46, Opava. Českou představenou je sestra Terezie Kubalová.

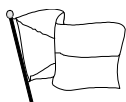
V současné době tvoří řádovou rodinu asi 70 kněží a profesních bratří, 300 řádových sester a 500 familiárů. Mezi familiáry figurují jména: kardinálové Franz König a Joachim Meisner, státní sekretář Herbert Huber, Dr. Ján Čarnogurský a nejnověji bavorský ministerský předseda Edmund Stoiber.

V ČR působí 3 familiáři - kněží: P. J. Stuchlík, ThDr. Ant. Huvar, P. Fr. Variš. Ing. Pavel Tollner je prvním a zatím jediným familiárem - laikem. V ČR je 9 sester.

V roce 1939 měl řád 8 inkorporovaných far a 11 far a kostelů patronálních, proboštství v Opavě, svým nákladem udržoval 4 nemocnice, 2 chudobince, celou řadu škol s právem veřejnosti, které byly navštěvovány žáky bez rozdílu vyznání a národnosti. V lázních Karlova studánka bylo chudým nemocným a rekonvalescentům poskytováno bezplatné ošetření.

Ač sovětskou okupační správou byl řádový majetek v Rakousku vrácen již v listopadu 1946, v naší republice paradoxně nacisty a posléze komunisty nastolený pořádek trvá...

-n-

**ADORAČNÍ DNY 1995
NA SVATÉM KOPEČKU**
(odpuštěné slavnosti)

Sobota 19.8. 19.00 - vigilie - mši sv. slaví opat strahovských premonstrátů Michael J. Pojezdný O. Praem.

- po mši sv. je světelný průvod ambity do kaple Jména Panny Marie

neděle 20.8 1. den

7.30 - mše sv.

9.00 - slavná mše sv. - hlavním celebrantem je strahovský opat

10.30 - mše sv.

14.00 - 15.00 - společná adorace - vede Komunita blahoslovenství

15.00 - slavná mše sv.

16.00 - V. Renč: POPELKA NAZARETSKÁ

účinkuje brněnský herec Miroslav Částek

pondělí 21.8. 2. den.

7.00 - mše sv.

8.00 - 9.00 společná adorace - vede komunita premonstrátů

9.00 - slavná mše sv.

11.00 - mše sv. - slaví Komunita blahoslovenství z Dolan

17.00 - 18.00 - společná adorace

18.00 - slavnou mši sv. slouží novoříšský převor P. Bernard Pálka O.Praem.

úterý 22.8.

7.00 - mše sv.

8.00 - 9.00 - společná adorace

9.00 - slavná mše sv.

modlitba růžence

17.00 - 18.00 - závěrečná adorace

18.00 - ukončení ADORAČNÍCH DNŮ - slavná mše sv. (bude vystaven milostný obraz Panny Marie)

Během adoračních dnů je příležitost ke svátosti smíření i k duchovnímu rozhovoru.

Po celé tři dny budou přístupny Bolestné schody i ambity s kaplí Jména Panny Marie.

Poutní místo je jako pramen průzračné vody.

Přitahuje, vábí, slibuje.

Nelze ho kdekoli vytvořit, ale je nutné jít tam, kde vyvěrá a očekává.

Pramen je dar.

Pramen je objev.

Čerpat z pramene je úkol.

Ježíš Kristus je pramen tryskající do života, do života věčného, do života plného.

Poutní místo je prostor kolem duchovní studnice. Přijímá jako rozpjatá náruč všechny sklíčené. Přijdeš-li a ponoříš-li své srdce do Božího tajemství, vrátíš se posílen a duchovně uzdraven.

Člověka proměňuje poznání vlastní viny a setkání s Božím tajemstvím.

P. J. D. Doubrava

HLAVNÍ POUŤ NA KLOKOTECH

V neděli 20. srpna 1995 se uskuteční hlavní mariánská pouť k Panně Marii Nanebevzaté na poutním místě Klokoty u Tábora. Mše sv. jsou v 7 a 8 hod., v 10 hod. slavná mše sv., hlavním celebrantem je českobudějovický biskup Antonín Liška, v 15 hod. svátostné požehnání.

Poutní zájezdy:

ČENSTOCHOVÁ a Hora sv. Anny — 3. 9. - 4. 9. 1995. Cena: Kč 480,-

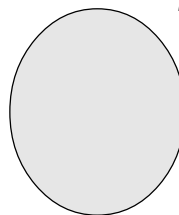
MARIAZELL - Melk - Vídeň — 23. 9. - 24. 9. 1995. Cena: Kč 750,-

Přihlášky: „Christophorus“ spol. s r.o., Opletalova 10 (v budově Farního úřadu u sv. Mořice), 772 00 Olomouc

MARTA VONDRÁKOVÁ

**KŘESŤANSKÁ CESTOVNÍ
KANCELÁŘ - MISIE**

Masarykovo nám. 46
751 03 BRODEK u Př.
tel./fax. 0641/941 80

Vás zve na

**VELKOU
POUŤ**

DO MEDJUGORJE

v termínu

od 11. 9. do 16. 9.1995

7 autobusů, 5 kněží, 315 poutníků

Výstup Křiževac, Podbrdo - místo zjevení, návštěva vizionářky Vicky. Bесеda s P. Slavkem Barbaričem Oáza míru. Komunita, kde se léčí narkomani duchovní cestou.

Malé Lurdy, koupání v moři, po dobu jízdy v autobuse bohatý duchovní program. Video o Medjugorji.

Ubytování v blízkosti kostela.

**DOPRAVA V KLIMATIZOVANÉM AUTOBUSE S VIDEEM
CENA 1895 Kč + 27 DM**

NA SVATÝ HOSTÝN

PŘI SRPNOVÝCH MARIÁNSKÝCH POUTÍCH z Olomouce a Přerova **zrychleným osobním vlakem:**

Olomouc	7,00
Přerov	7,23
Bystřice pod Hostýnem	8,05

Kromě sobot jede mimořádně i o hlavních poutních dnech:

sobota	12. srpna
neděle	13. srpna
úterý	15. srpna
sobota	19. srpna
neděle	20. srpna

Z Bystřice pod Hostýnem ke kostelu je kyvadlová autobusová doprava

Dne 20. srpna 1995 se koná tradiční pouť v hradní kapli na **HRADĚ BITOVĚ**, okr. Znojmo. Mše sv. se koná v 10.00 hod.

V prázdninových měsících **červenci a srpnu** jsou v hradní kapli každou **neděli v 15.00** hod. mše sv. pro turisty a návštěvníky hradu.

♦ ♦ ♦

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Maticе cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Distribúcia tlače, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.
